

Zeeuwse Duotocht 2016

...over nachtelijke
ontmoetingen, plakkerige
kussen en slappe vodden...

Jachtjournaal van

D'n Oetel

Marcus Noordermeer

Joost Rövekamp

Kriebels en Fronten

Wekenlang de plannen voor de Duotocht aan moeten horen. Waterkaarten slingeren overal door het huis. Staan er nu alwéér extra batterijen voor de zaklamp op het boodschappenlijstje? Getijdentabellen op het nachtkastje, veel 'niet vergeten' briefjes op evenzoveel wel vergeten plaatsen. En last but not least al die whatsappjes en telefoontjes tussen de schipper en zijn maat over de scenario's, de aanpak, de what-if analyses en zo meer. Eigenlijk niet zo gek dat de familie blij is mij woensdag uit te kunnen zwaaien. Sterker: ze brengen me wel 'even' naar Vlissingen, hebben er 2,5 uur rijden v.v. voor over om actief een einde te kunnen maken aan deze familiale stress. Uiteindelijk iedereen blij!

Nou.. stress..., zo ervaren de schipper en ik het helemaal niet. Een paar dagen mooi zeilen in het vooruitzicht, eens helemaal anders dan anders. De Duotocht. Veel over gelezen, dank aan alle journaalschrijvers van de afgelopen jaren en de prima onderhouden website! En ook veel over gemijmerd. Maar stress is het niet. Eerder een enorme hoeveelheid positieve zin en gezonde spanning en dan is het niet zo vreemd dat de omgeving daar een beetje moeite mee heeft.

Maar het moet gezegd worden: naast alle koude- en warmtefronten is het thuisfront onontbeerlijk bij een goede voorbereiding. Hierbij een welgemeend 'sorry' voor de overlast en dank voor de steun!

Karren en karren

Om 8 uur wordt de Jumbokar volgeladen met de laatste versboodschappen en vervolgens de kofferbak letterlijk helemaal volgestouwd om daarna naar Oude-Tonghe te karren, om de schipper op te halen. Enorm goed nieuws! Na weken zoeken naar een paar geschikte roerriemen (want we lezen overal dat die écht onontbeerlijk zijn op een zeilboot) heeft de schipper gisteravond iemand gevonden die deze beschikbaar wil stellen. Dus onderweg naar Vlissingen even een tussenstop in Kortgene om de riemen op te halen, blijken ze niet in de auto te passen. En met duct tape op het dak plakken lijkt ons toch niet veilig. Helaas, dan zonder riemen op pad. Het gaat toch waaien!?

Maar dat waaien, blijkt 's avonds, valt toch wat tegen. Na de boodschappenkarren, het karren naar Oude-Tonghe, Kortgene en Vlissingen, ziet het er naar uit dat we niet de Schelde op zeilen maar het kanaal af gaan karren. Enfin, 't is nog maar het begin.

Wedstrijd of niet

Nee, wordt bij de briefing zeer expliciet benadrukt, dit is géén wedstrijd! Hoe anders doet ons vermoeden als, na de woorden 'goede vaart' en het uitreiken van Evides bidons, eenieder zich naar zijn onderkomen voor de komende 4 etmalen spoedt, alsof van deze eerste minuten het vervolg van de hele tocht af zal gaan hangen. De Olympische spelen zijn er niets bij. En dan... zijn wij nou écht zulke beginnelingen? Wij zijn immers net in de kajuit begonnen diep na te denken over de beste strategie met zeilaanwijzingen en kaarten uitgespreid op tafel als we worden opgeschikt door een kakofonie aan motorgeluiden en kreten over losgooien en afduwen tussen 13 schippers en evenzoveel

maten. Oké, ook óns eerste besluit uit een lange reeks die nog zal volgen wordt snel genomen: het voorkeursplan om de Schelde op te gaan en buitenom naar boven te trekken laten we op basis van onze windverwachting varen en we sluiten ons bij de 10 andere boten aan die het kanaal gaan vullen. Dit lijkt ons wat wind en mogelijkheden betreft de beste optie. De eerste mijlpaal: we zijn gestart in een wedstrijd die geen wedstrijd is.

Kabaal op het kanaal

Het kanaal is als altijd: recht tussen de dijken. Ons gedrag is als altijd: stukje motoren, wachten op de doorvaarten voor bruggen, stukje motoren, wachten, etc.

De sfeer waarin zich dit afspeelt is echter wezenlijk anders. Het lijkt stil aan boord, net als op de boten om ons heen, maar het is druk in onze hersens en er wordt flink overlegd.

Welke keuzes gaan we maken? Wat gaat de wind doen? Hoe gaan we de nacht doorkomen? Moeten we alsnog langs Kortgene om de riemen, die niet in de auto pasten, op te halen? Daar naderen we de sluis van Veere, het volgende besluit staat voor de deur. Pakken we de Haringvreter links- of rechtsom? Fysieke rust maar kabaal in onze hoofden.

Haring vreten

We laten Veere achter ons. Even goed kijken waar de motor uit moet. Het zal je toch gebeuren bij je 1^e manoeuvre gediskwalificeerd te worden. We besluiten ons overal zeer streng aan de reglementen te houden. Wij zien de volgers niet, maar deze Duotochtspionnen ontgaat niets is ons op het hart gedrukt. Het veld van 11 rood-groen-witcombinaties slaat snel uiteen. Snel is hierbij een zeer relatief begrip, in aanmerking nemende dat de wind ons niet helpt om boven 1,5 knoop uit te komen. Zo drijven we met een bootje of 3 in onze omgeving de nacht in. De wind neemt verder af, het continue lichte kabbelen van boegwater gaat over in een enkel klotsje op zijn tijd en verder absolute stilte. Het meeste gerucht komt van het slurpen aan de koffie en af en toe een licht kraakje van de helmstok.

En zo gaat het een paar uur door. Heel stil, met soms plots een luide schreeuw van een uil of opgeschrikte reiger. Tot volkomen onverwacht uit het niets een enorme plons ons doet opschrikken!

Een opgeschrokken vis? Een eend? We weten het niet en vragen ons vertwijfeld af of er misschien iets van onze boot in 't water is gekukeld. Maar... even later nóg een plons en snel daarna weer. Er komt al roeiend een boot op ons af. Een korte groet en een snel

verdwijnen in het donker. Wie het zijn weten we niet, maar die jongens lopen tenminste! Enfin, wij genieten, zij het gelaten, van de rust, de sterren en de natuurgeluiden om ons heen. Dat is ook veel waard! Na een flink aantal uren strepen we trots onze opdracht af en zetten we koers naar de volgende klus. De Haring is gevrotten!

Oranje betekent Gevaar

Na de haring een aardbeientoetje. Een goede combinatie? We zullen het nooit weten. Het plan is opgevat om Aarbeieneiland al kruisend voorbij te zeilen en vervolgens Wolphaartsdijk by night te bezichtigen. Tot we een boot passeren waarvan gevraagd wordt of we ook Oranjeplaat aan zullen doen. Tja, eigenlijk niet, maarre... dit wordt dus ad-hoc besloten, het roer wordt omgegooid en de kaart wordt nog even goed bekeken.

Het zal erom gaan spannen, het minimale briesje dat er is zal in het kanaaltje naar Oranjeplaat bijna pal tegen zijn. Dat improvisatie niet altijd goed uit pakt blijkt al snel: Eerst denken we het steigertje aan stuurboord te mogen pakken maar als we twee anderen écht het kanaaltje in zien drijven corrigeren we onze koers om hen achterna te steken. Vrij snel kust onze kiel de Oranjeplaatse bodem.

De kus is zacht, maar wel een plakkerd. Pas nadat we met z'n tweeën buiten het gangboord getrapeest hebben komt D'n Oetel los. Verder door het geultje manoeuvreren lijkt ons heel veel tijd te gaan kosten en nadat we nóg een keer de grond raken en ook de andere boten stil zien liggen wordt besloten de steven te wenden. Dat lukt door verwoed wrikken met het roer ternauwernood nog binnen de geul door een tonnetje opzij te trekken waarna we vervolgens ons eigen weloverwogen plan kunnen vervolgen. Om 04:45 uur lopen we alsnog Wolphaartsdijk binnen waar we na 10 minuten het schouwspel 'by night' wel weer hebben gezien en weer vertrekken richting Zandreek.

Vermoeiend of vermoeid

Tot nu toe speelt de vermoeidheid ons geen parten. Eigenlijk is de nacht best relaxt verlopen. We zijn blij dat D'n Oetel een weekend van te voren al naar Vlissingen is gevaren en we daardoor uitgerust konden beginnen aan dit avontuur. Nou is 1 Beaufort ook niet echt een omstandigheid waarbij je je armen uit de kom hoeft te zwengelen dus de fysieke vermoeidheid blijft achterwege. Maar vermoeiend is het wel om continu alert te zijn op elk zuchtje wind en rimpeltje op het water. Zo ben je toch echt druk met je bezigheden

maar dit heeft als gevolg dat de tijd vliegt en rusten wordt vergeten. Na Oranjeplaat kruipt de schipper even tot Wolphaartsdijk in zijn slaapzak en na de Zandreeksluis de maat. In die van hemzelf wel te verstaan; we delen veel aan boord, maar slaapzakken blijven privé! Zo pikken we naast de wedstrijdpunten ook wat rust mee en zijn we verantwoord bezig met wat wij een hobby noemen en vele anderen nooit zullen begrijpen!

Haastige spoed...

Inmiddels begint routine te komen in het traject rond sluizen, bruggen en havens. Zeilen strijken op het laatste moment en bij vertrek weer zo vroeg mogelijk hijsen om reglementair te handelen én weinig tijd te verliezen gaat ons steeds vlotter af. Maar het kan nóg sneller: al in de Zandkreeksluis hijsen we het grootzeil. Er staat toch geen wind en waarom zou je dit uitstellen tot na de sluis? Nou, simpelweg omdat de sluiswachteres dit absoluut niet op prijs stelt, getuige haar roep door de Zandkreeksluisomroepinstallatie (3 x woordwaarde) en haar weigering groen te geven tot het zeil netjes op de giek ligt. De dame heeft groot gelijk natuurlijk. Zullen we nooit meer doen.

Bezoek Gorishoek!

Er zijn zoveel mooie plaatsen die je in je zeilend leven minstens een keer bezocht moet hebben. En Gorishoek staat zéker niet in dat rijtje.

Tenzij er natuurlijk wedstrijdpunten te halen zijn. Oh, wat is Gorishoek fantastisch! Gezusterlijk naast een andere Duotochter (of is het dan Duotochtster?) met een soepel zwierend lijntje aan een rustieke (lees: wrakke) paal op-en-neer deinen, genieten van het idyllisch schouwspel van nijvere draglines die onze oersterke dijken, Neerlands trots, versterken onder een zwaar doch oorstrelend neuriën van hun krachtige diesels. En niet te vergeten het hartelijk welkom dat ons door de instanties geheten wordt op een prachtig vormgegeven bord met klassieke uitstraling waarop vermeld dat dit de vaste aanlegplaats is van een authentieke Zeeuwse veerpont, bijna de naam van cruiseschip waardig. We prijzen ons gelukkig hier op dit moment van ons leven deel van uit te mogen maken want wat is het leven in Gorishoek toch mooi!

Nederland groener!

De verkiezingen zijn weer in aantocht en dat merk je al een tijdje aan de milieulobby. Verplichte vuilwatertanks, de Waddenzee moet blijven en de hele Noordzee moet vol windmolens. Nou stellen

wij, varend van Gorishoek naar Tholen, dat het met het groene karakter van de Duotocht al prima gesteld is! Waar we normaal alle tijd nemen om flink diesel verstokend ruim buiten de haven de zeilen te strijken doen we dat nu pas last-minute in wat we het 'havengebied' noemen. Shell zal weinig verdienen aan ons deze dagen! Douchen doen we ook niet dus Evides kan de drinkwaterproductie in ons vaargebied op een laag pitje zetten en het water dat we niet gebruiken hoeft ook niet verwarmd te worden. Maar Rijkswaterstaat doet hier nog een flinke schep bovenop door het water in de Bergsediepsluis alvast geheel groen te kleuren. Zo werken we in de watersport samen actief aan het milieu!

Het frisse groen achter ons latend kiezen we ervoor vanuit het Bergsche Diep bakboord uit te gaan en via de Nieuwe Haven Tholen aan te doen. Achteraf gezien niet verstandig: we zeilen hier langzaam met de genua als een slap vod uitgeboomd terwijl er een breed kanaal om de hoek ligt waar we hadden kunnen motoren. We zijn zeilers in hart en nieren maar toch pakken we na de 10 minuten in Tholen terug motorrend een stukje kanaal. We verloochenen onze zeilersmentaliteit voor een grotere kans op punten...

Na het kanaal gaan de zeilen weer op en na het Bergsche Diep weer genomen te hebben gaat, net al op de heenreis, de sluis direct voor ons open. Hulde aan de sluiswachter!

Naar huis

De Dortsman is prima bezeild. Wel even goed letten op het begin en einde van het vaarwater, maar die puntjes zijn zo gauw binnen. In de Wittte Tonnen Vlije zetten we de spinnaker en die blijft richting Bru zo mooi staan dat de maat een uurtje onder het andere zeil kan. Het schutten in Bru gaat weer vlot. Je zou haast gaan vermoeden dat er enige victualiën of iets van dien aard door dezen of genen in de delta zijn verspreid...

Na de Grevelingensluis uiteraard even Bruinisse aan doen voor een puntje en vervolgens op de spi naar Herkingen. Geweldig om het geultje binnen te gaan op de ballonfok!

We pakken de 10 minuten in onze thuishaven en maken een kort praatje met de havenmeester die al een flink aantal scheepjes mocht ontvangen vandaag, maar alle weer na 10 minuten zag vertrekken, een lege havenkas achter zich latend...

Nu de Grevelingennacht in, met afnemende wind en toenemende donkerte. Weer een moment van wikken en wegen, mitsen en maren en voors en tegens. We willen alle Gevelingenopdrachten volbrengen en bepalen de beste keuze: eerst Bommenede, dan Den Osse, vervolgens West Repart, rondje Stampersplaat, de Hals en dan de Grevelingensluisdeuren weer achter ons dicht trekken.

We werken dit rijtje af met af en toe een ontmoeting met een andere seinvlag 2. Zo liggen we in Bommenede even naast de Capricorn en verder groeten we kort andere bemanningen die ons op enige afstand in het donker passeren, waarvan we slechts kunnen vermoeden wie dat zijn. In Den Osse nemen we twee uurtjes om op de wind te wachten en een tukje te doen. Daarna naar West Repart en dan terug naar de Stampersplaat die we in het donker, ondanks wat draaiwindjes, soepeltjes ronden. Met de digitale kaart van nv charts en een uitstekende last-minute aangeschafte led-zaklamp is dit prima in je eentje te doen terwijl de schipper slaapt. Met zonsopkomst aan de Hals beginnen en na een prachtige nacht zeilen arriveren we weer vroeg in de ochtend in Bru.

De tijd vliegt

We zijn nu 2 dagen onderweg en er is continu iets te doen: de navigatie, de beste routes bepalen, de inwendige mens moet verzorgd worden en de zeilen vergen uiteraard aandacht. Zo vliegt de tijd. Zelfs zo snel dat de schipper denkt dat het al laat in de middag is terwijl ik het pas half een heb. Blijkt zijn horloge van slag te zijn... Na het schutten de spi weer op naar de Krammerluis en op het Volkerak weer op de spinnaker verder. Na een uurtje plots een draaiwind en de maat die ligt te dutten kan de kooi uit om een prachtige zwart-witte zandloper, misschien ter vervanging van het kapotte horloge (?), te ontwarren. Ook dat hoort erbij op een Duotocht en dan heeft het publiek op de boten om ons heen ook iets om over naar huis te schrijven.

Geen verplichtingen meer

Ook de Volkeraksluis draait snel voor ons en we schieten linksaf onder de brug door het Haringvliet op. We willen absoluut op tijd zijn voor de verplichte rust om 22:00 uur en bedenken verschillende scenario's die we, afhankelijk van de ontwikkelingen, uit de kast kunnen halen. Blinckvliet en terug voor de Put en een rondje Tiengemeten, of Blinckvliet, Oud Beijerland en eventueel op de motor door naar Willemsdorp. Na een eind opgekruipt te hebben draaien we het Spui in. De wind wordt hier nu snel minder... en minder... en minder... Bijna drijven we Blinckvliet voorbij maar nog nét redden we het om op de stroom en een zuchtje wind binnen te varen. Weer een mijlpaal: aan alle verplichte opdrachten voldaan! Nu begint het punten jagen!

9A. Blinckvliet OF	8	5	23/9 Vr	9A-0/16:53
9B. Oud Beijerland			23/9 Vr	9B-0/18:49

We willen nu in ieder geval Oud Beijerland pakken en meten nog eens goed de afstand tussen Oud Beijerland en Willemsdorp. Is dat haalbaar voor 22:00 uur? Dat weten we pas als we tegenover de Berenplaat, Nederlands grootste drinkwaterzuivering, in Oud Beijerland vastleggen. Het is pakweg een mijl naar de Oude Maas. Als we dat in 45

minuten redden is Willemsdorp met een speling van 30 minuten haalbaar. We gaan het erop wagen. Het ergste dat ons kan overkomen in de punten verliezen.

Grote jongens

De stroom voert ons Oud Beijerland uit richting het noorden. Tergend langzaam, maar we hebben ½ uur speling gecalculeerd en dat stemt ons gerust (althans, dat zeggen we hardop tegen elkaar). Precies op de aansluiting met de Oude Maas is het een drukte van jewelste met al die imposante grote jongens die ons met 9 knopen of meer (lang leve de AIS!) op komen lopen. Wat voelen we ons klein...

De Hele Grevelingen én op tijd voor de verplichte rust in Willemsdorp!

Maar wat voelen WIJ ons grote jongens als we, na de Oude Maas en Dordtsche Kil doorgekacheld te hebben, om 21:30 uur afmeren in Willemsdorp. We hebben de tweede belangrijke deadline gehaald! Leve ons rekenwerk en leve Sonnema die soepel door onze keelgaten glijdt!

Een verse dag met verse wind

Zonsopkomst achter de Moerdijkbrug

Om 08:05 gooien we na een lange nachtrust los in Willemsdorp. In de nog vochtige ochtendkilte komt achter de Moerdijkbrug een mooie zon op.

We willen deze dag flink wat punten binnen gaan halen: Ooltgensplaat, Burghsluis, Schelphoek, Roompot Marina, Betonhaven, Stavenisse en Yerseke. Met de wind die wordt verwacht is dat een mooie en haalbare taakstelling. Denken we...

De Volkeraksluis wordt (alweer) snel genomen en we schieten schielijk rechts de bossen van Ooltgensplaat

in, waarbij we welkom worden geheten door een paar koeien die ontdekt hebben dat de struiken bij de burens inderdaad lekkerder zijn.

Met de kiel in de zut tellen we de minuten af en zetten snel de zeilen en koers naar de Oosterschelde. De Krammersluispassage is vlot, de stroom gunstig en het moreel hoog.

Burghsluis moeten we kruisend aanlopen. Met een eigenlijk veel te groot voorzeil voor de wind die er staat gaat dat wel even ruig en we besluiten om in Burghsluis de genua voor de high-aspect te wisselen. Na Burghsluis naar de Schelphoek. De drie gele ballen op de kaart zijn er in het echt maar twee die ook nog eens verder in de hoek liggen. We willen de mooring nemen achter die waar de Piccolo aan ligt te deinen, maar krijgen daar een diepte alarm. We blijven daarom een beetje in de buurt van de Piccolo drijven en maken een praatje met Onno over zijn kapotte stuurautomaat, het vele zeil wisselen en de vermoeidheid. Maar zijn punten had hij al binnen, deze kanjer!

Het gras bij de burens...

Loterij

Dan door naar Roompot Marina, maar door gebrek aan wind en toenemende tegenstroom blijft dit zonder effect op het puntensaldo want de Betonhaven is daarna écht niet meer

De Caminante vertrekt wél uit Colijnsplaat

haalbaar als we ook oostelijk nog wat plannen willen realiseren. Daar hebben we écht het laatste uurtje stroom voor nodig. We plannen daarom om naar Colijnsplaat en Yerseke te gaan. Colijn wordt aangelopen maar we tellen daar naast de 10 minuten ook, als ze zouden bestaan, de laatste tienden Beaufort weg. Yerseke is geen optie meer voor D'n Oetel die toch wel wat wind nodig heeft. De Caminante zien we vol hoop op wind in het donker vertrekken, maar wij besluiten een paar uur nachtrust te nemen en stellen vast dat

de Duotocht één grote loterij is: prachtige plannen maken om uit kleine investeringen grote winsten te behalen en daarvan intens genieten. Dan is het verlies van de punten nog maar een klein issue dat snel wordt vergeten!

Ver en verrekenen

Het is alweer zondag, de laatste dag. Wat vliegen het tij en de tijd vandaag! Om 04:28 uur gooien we los in een ietwat winderig Colijnsplaat en schieten snel richting Zeelandbrug. We verbazen ons altijd en ook nu weer hoe moeilijk het is om in het pikkedonker afstanden in te schatten. Boeien die dichtbij liggen lijken veraf en boeien in

het Brabants Vaarwater lijken pal voor onze boeg op te doemen. De prachtige sterrennacht, de wind en het navigeren houden ons lekker bezig tot diep in de Zandkreek waarvan we aan het einde de sluis vinden waar we weer razendsnel in kunnen varen. We wachten nog 10 minuten op de Sigmund en schutten vervolgens vlot.

Het plan is om naar de VM100, aan het einde van het Veerse Meer te varen, vervolgens terug naar Kamperland en dan de 5 punten te pakken door Breskens te koppelen. Na enige tijd begint het toch weer te kriebelen, maar we hebben blijkbaar niet geleerd van de situatie van 2 dagen geleden, want we willen alsnog proberen Oranjeplaat te verkennen!

Vlak voor de rood/groene trekt deze vlag van verstandsverbijstering gelukkig voorbij. De geul is niet bezeild en we willen geen kostbare tijd verliezen met modderploegen. We hebben immers de VM100 en zo nog voor de boeg, dus doorjakkeren! Ter hoogte van Veere zijn we nog steeds verwoed aan het rekenen. We willen ½ uur speling voor de finish. We rekenen voor Vlissingen-Breskens v.v. 2 uur. Het kanaal door Walcheren denken we in 2 uur af te stomen. Dat betekent dat het niet meer haalbaar is om én de VM100 én Kamperland-Breskens te scoren. We laten VM100 drijven waar ze drijft, pakken Kamperland even mee en door de tijdsdruk snijden we een ton bij Kamperland iets te krap af waardoor we alleen met een forse ruk aan de helmstok een vroegtijdige finish op de uitloper van de Haringvreter kunnen voorkomen.

De kleine sluis bij Veere werkt goed mee, in een oogwenk zijn we hier doorheen. Maar dan begint het... brug na brug kent een lange wachttijd. Hier 30 minuten, daar 45 minuten. De doortocht naar Vlissingen is langer dan ooit.

Goed om pannenkoeken te bakken, wat de schipper ook zéker is toevertrouwd, maar als we bij de Schroefbrug te horen krijgen nog 25 minuten te moeten wachten is de uiterste tijd van passage van de Vlissingen sluis wat ons betreft gepasseerd en het risico te groot om wel Breskens (en daarmee 5 punten) te pakken en vervolgens niet op tijd te kunnen finishen. Uiteindelijk doen we er ruim 3 uur over om het kanaal van Veere tot Vlissingen te nemen. Van alle grootse nachtelijke plannen is maar weinig terecht gekomen en we passeren nu al om 12:28 uur de havenlijn van vvw Schelde. Wat is het zeilersleven toch onvoorspelbaar mooi!

We hebben ons doel gehaald!

Althans, we gaan ervan uit dat we de tocht reglementair hebben uitgezeild. We feliciteren elkaar met een grijns op het gezicht en een koel biertje in de hand.

Een vergelijkbare spanning als voor de start maakt zich van ons meester want de laatste mijlpaal staat voor de deur: Hoe zullen de mosselen vanavond smaken?

Rechts de schipper, links de maat

Kielzog

Leuk hoor, zo'n Duotocht. Maar wat maakt nu eigenlijk dat iedereen die deze gevaren heeft hier zo vol vuur over praat? Daar kunnen wij nu óók over meepraten en daar zal onze omgeving de komende tijd onvermijdelijk mee worden geconfronteerd als de schipper en zijn maat elkaar weer ergens treffen. Het zal gaan over de lange nachten, de prachtige sterrenhemel en de vermoeidheid die overwonnen moet worden. Maar ook over de navigatie, de strategieën, de tactiek en plannen die meestal niet maar soms wel uit komen. En dat alles samen is een ervaring... als je die niet zelf meegemaakt hebt kun je die niet begrijpen.

De saamhorigheid (we wachten op je in de sluis, we reiken een biertje over, we trekken je even uit de modder), de organisatie (vooraf enorm goede informatievoorziening en bij de finish een ontvangst alsof je de wereld bent rondgezeild) en de samenwerking aan boord (aan een half woord genoeg hebben en samen beslissingen nemen) vind je niet in een wedstrijd. Alleen in de Duotocht.

Volgend jaar, weer of geen weer, weer!